

Stein Aurél életének főbb eseményei

1862. november 26-án született Pesten

1873-ban bátyja a 700 éves drezdai Kreuz-Schule-ba küldi tanulni, ahol érdeklődése főként a földrajzi és történelmi tárgyak felé irányul

1877-től középiskolai tanulmányait a pesti Ágostai Hitvallású Evangélikus Főgimnáziumban folytatja

1879-1880 beiratkozik a bécsi egyetemre

1881-ben Lipcsében folytatja egyetemi tanulmányait

1883-ban Tübingenben megszerzi bölcsészettudományi doktori diplomáját

1884-1885 tíz hónapot tölt Oxfordban és Londonban ó-perzsa irodalmi és régészeti tanulmányokat folytat

1885-1886 önkéntes lesz a Ludovika Akadémián, ahol Kuess utász-századostól gyakorlati és elméleti képzést kap a tereptanhoz/terepfelvételezéshez

1886-ban tartja első előadását a bécsi nemzetközi orientalista kongresszuson, majd Londonban a British Museum-ban kéziratokkal foglalkozik és megismerkedik Duka Tivadarral, Görgey tábornok egykori hadsegédével, aki Kőrösi Csoma Sándorról írt életrajzot

1887 decemberében érkezik Indiába

1888 februárjától a lahóri Punjab University Oriental College-nek igazgató tanára és az egyetemi hivatal igazgatója lesz

1892-ben megjelenik a Rājataranginī (a kasmíri Királyok Krónikája) szanszkrit kritikai kiadása

1893-ban a kabuli uralkodók történetéről írt tanulmányt (Zur Geschichte der Shahis von Kabul)

1895-ben Goldziher Ignác és Vámbéry Ármin ajánlására a Magyar Tudományos Akadémia I. osztálya kultagjává választja („Dr. Stein M. Aurél hazánkfiát, a lahore-i Pundzsáb-egyetem keleti kollégiumának igazgatóját, a Kalhana Kasmiri történetének kiadóját, a Kasmiri rádsa szanszkrit könyvtára katalógusának szerzőjét, ki e munkáival, úgy mint egyéb, különösen az indo-skytha éremtanra és történetre vonatkozó dolgozataival korunk szanszkritistái között előkelő helyet vívott ki magának”)

1897-ben tartja székfoglaló előadását a Magyar Tudományos Akadémián „A fehér hunok és rokon törzsek indiai szereplése” címmel

1899-ben a Calcutta Madrasah igazgatója lesz

1900 májusában indul első expedíciójára, Khotan és Kelet- vagy Kínai-Turkesztán felderítésére

1902-ben a hamburgi orientalista kongresszuson számol be az expedíció eredményeiről, amiről rövid összefoglalót közöl a The Geographical Journal decemberi számában is

1903-ban jelenik meg a „Sand-buried Ruins of Khotan” (magyar fordítása a „Homokba temetett városok” 1908-ban lát napvilágot) és ugyanebben az évben, az Akadémiai Értesítőben és a Földrajzi Közleményekben is beszámol első expedíciójáról

1904-ben megkapja a brit állampolgárságot

1904-1910 között az Északnyugati Határtartomány és Beludzsisztán régészeti felügyelője (Archaeological Surveyor, North-Western Frontier Province and Baluchistan)

1907-ben teszi közzé az első expedíció részletes eredményeit „Ancient Khotan” címmel

1906-1908-ban Északnyugat-Indián, az egykori Gandhára területén keresztül Kaszárba, Khotánba és a níjai romterületre vezeti második expedícióját, melynek során felkeresi Tunhuangot is, amiről korábban Lóczy Lajos beszélt neki. Ezzel az útjával elnyeri a tudományos világ elismerését, megkapja többek között a Royal Geographic Society arany Founder's Medal-ját, a földrajzi felfedezőknek járó legnagyobb kitüntetést

1909. áprilisában a Magyar Földrajzi Társaság meghívására Budapesten is beszámol utazásáról (előadása a Földrajzi Közleményekben is napvilágot lát). Ugyanebben az évben az oxfordi egyetem díszdoktora lesz

1910-1917 között az Északnyugati Határtartomány és a Pesavari Múzeum tiszteletbeli felügyelője

1910-ben a cambridge-i egyetem is díszdoktorává választja

1912-ben jelenik meg második expedíciójáról szóló részletes útleírása a „Ruins of Desert Cathay”. Magyarul Halász Gyula fordításában „Romvárosok Ázsia sivatagjaiban” címmel jelent meg

1913. október 27-én Duka Tivadarról szóló emlékbeszédét a Magyar Tudományos Akadémián Szily Kálmán olvasta fel, mert Stein ekkor már harmadik expedíciójára készült

1913-1916-ban vezeti harmadik expedícióját a kínai selyemúton, Turkesztán, Kara-khot, Turfán, Pamír és Szisztán érintésével

1921-ben jelenik meg a második expedícióról szóló monográfiája, a „Serindia” 5 vaskos kötetben

1922-ben elsőként kapja meg a Lóczy-emlékérmet

1925. január 3-án előadást tart a Magyar Tudományos Akadémián a „Legbelsőbb Ázsia földrajzának hatása a történetben” címmel

1926-ban Nagy Sándor nyomát követve Szvátba vezet kisebb expedíciót

1927-1928 között pedig Beludzsisztánban kutat

1928-ban teszi közzé harmadik expedíciójának tudományos anyagát „Innermost Asia” címmel, magyarul 1923-ban jelenik meg „Indiából Kínába. Harmadik utam Belső-Ázsiába. 1913-1916” című kötete. Ugyanebben az évben nyugdíjba vonul. Ekkor teszi első repülős felderítését a selyemút nyugati vége fölött

1929-ben a londoni egyetem a Petrie-éremmel tünteti ki. Ugyanebben az évben megjelenik „On Alexander’s Track to the Indus” című műve. 1929. október 12-én felolvasást tart a Magyar Tudományos Akadémián „Nagy Sándor nyomdokain az Indushoz” címmel, november 8-án pedig a Central Asian Society és a Royal Asiatic Society együttes ülésén tart ugyanerről előadást (Alexander’s Campaign on the Indian North-West Frontier). Az angol mű fordítása két évvel később, 1931-ben lát napvilágot „Nagy Sándor nyomában Indiába” címmel.

1930-ban negyedik közép-ázsiai expedíciójáról vissza kellett térnie, mert a helyi hatóságok nem engedélyezték a további kutatásokat és az összegyűjtött leleteket is vissza kellett szolgáltatnia

1932-1936 között négy kisebb expedíciót vezet Iránba. Az első, négy hónapig tartó útjára vitte magával Fábri Károly Lajost, a fiatal magyar tudóst.

1934. október 11-én a Magyar Tudományos Akadémián tart előadást „Az indo-perzsa határvidék ősi története a földrajz és az újabb kutatóutazások világában” címmel

1935-ben a Society of Antiquaries aranyérmével jutalmazták

1937-ben megjelenik az „Archaeological Reconnaissances in North-western India and South-eastern Iran” című negyedik iráni felfedezőútjáról szóló beszámolója

1938-1939 között a római limes légi feltérképezését végzi Irak északi részétől Transzjordániáig

1938-ban háromperces felolvasást tart Körösi Csoma Sándorról a Rádióban Budapesten

1943. március 31-én váratlanul meghívást kap Afganisztánba, ahová már nagyon régóta szeretett volna eljutni, hogy meglátogassa a Baktriában és Helmand-völgyben lévő lelőhelyeket. Október 19-én érkezik Kabulba, de néhány nap múlva megbetegszik, és október 26-án, egy héttel megérkezése után meghal. A kabuli Gora Kaburban, a keresztény temetőben temették el.